

Sygn. akt: I C 1385/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2022 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Andrzej Antkiewicz
Protokolant:	Starszy sekretarz sądowy Monika Kopczyńska

po rozpoznaniu w dniu 8 lipca 2022 r. w Grudziądzu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w P.

przeciwko (...) w W.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 7.135,56 zł (siedem tysięcy sto trzydzieści pięć złotych 56/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 31 sierpnia 2021 r. do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3.023,53 zł (trzy tysiące dwadzieścia trzy złote 53/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1385/21

UZASADNIENIE

wyroku

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w P. wniosła o zasądzenie od (...) w W. kwoty 6.868,89 zł z tytułu dopłaty do odszkodowania wypłaconego przez pozwanego za kolizję drogową, do jakiej doszło 24 maja 2021 r., w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki B. o nr rejestracyjnym (...) stanowiący własność R. C.. Powódka wskazała, że nabyła w drodze cesji wierzytelność z tytułu odszkodowania za szkodę w ww. pojeździe. Domagała się również zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie od żądanej kwoty od dnia 31 sierpnia 2021 r. do dnia zapłaty.

W pozwie wskazano, że powódka nie zgadza się z kwotą kosztów naprawy określoną przez ubezpieczyciela, a kwota wypłaconego odszkodowania w wysokości 5.039,02 zł jest rażąco zaniżona w stosunku do rzeczywistej szkody, gdyż nie uwzględnia realnych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed wypadku. Powódka domagała się zatem dopłaty różnicy między kosztami naprawy ustalonymi przez rzeczoznawcę w prywatnej opinii a kwotą wypłaconą poszkodowanej przez pozwanego (k. 4-9 akt).

Pozwane Towarzystwo wniosło o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie zwrotu kosztów procesu. Zaznaczyło, że wypłacona przed sprawą sądową na rzecz poszkodowanej kwota 5.039,02 zł tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe jest wystarczająca i nie jest zobowiązana do zapłaty dalszej kwoty. W ocenie pozwanego, zapłacił on za szkodę kwotę odpowiednią, pozwalającą na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, skalkulowaną z uwzględnieniem rynkowych cen części zamiennych, niezbędnych do wykonania naprawy oraz zwykłych stawek robocizny obowiązujących w dacie szkody w regionie zamieszkania poszkodowanej. Pozwany wskazał, że kwalifikując części konieczne do naprawy uwzględnił wiek – 16-letniego pojazdu, stan, w jakim się on znajdował przed szkodą, tj. stopień wyeksploatowania pojazdu oraz posiadanie przez auto części o cechowanych znakami ich producentów, a nie logo producenta pojazdu, jak i zadawnione uszkodzenia, nie związane ze szkodą oraz dotychczasową historię i pochodzenie samochodu (k. 40-47 akt).

Po sporządzeniu opinii przez biegłego sądowego powódka rozszerzyła żądanie pozwu o kwotę 266,67 zł, domagając się ostatecznie zasądzenia kwoty 7.135,56 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 31 sierpnia 2021 r. do dnia zapłaty (k. 113 akt).

Pozwana podniosła, że wobec faktycznego wykonania naprawy auta przez poszkodowaną, zasadnym jest ustalenie realnego, już poniesionego kosztu naprawy i dokonanie oceny, czy naprawa ta przywróciła pojazd do stanu sprzed szkody (k. 129 akt).

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Okolicznością bezsporną jest, że w dniu 24 lipca 2021 r. doszło do kolizji drogowej, w której uczestniczył samochód R. C. marki B. (...) ((...)) o nr rejestracyjnym (...). Winnym kolizji uznano kierowcę innego pojazdu, który posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym zakładzie ubezpieczeń (zaświadczenie o zdarzeniu drogowym – w aktach szkodowych – k. 74 akt sprawy).

Po zgłoszeniu szkody w dniu 24 lipca 2021 r. ubezpieczyciel na mocy decyzji z dnia 6 sierpnia 2021 r. wypłacił poszkodowanej odszkodowanie w kwocie 5.039,02 zł na podstawie kosztorysu naprawy sporządzonego w postępowaniu likwidacyjnym.

D. dy: pismo o wypłacie odszkodowania – k. 18 akt sprawy

kosztorys pozwanego – k. 19-22 akt sprawy

potwierdzenie zgłoszenia szkody i potwierdzenie wypłaty odszkodowania – w

aktach szkodowych – k. 74 akt sprawy

Na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 16 sierpnia 2021 r. poszkodowana dokonała na rzecz M. G. cesji wierzytelności z tytułu odszkodowania za uszkodzone auto od sprawcy szkody z dnia 24 lipca 2021 r. oraz od zakładu ubezpieczeń, który udzielał w tym dniu ochrony ubezpieczeniowej sprawcy zdarzenia. Na podstawie umowy z dnia 19 sierpnia 2021 r. wierzytelność ta została scedowana na rzecz powódki.

Dowody: dwie umowy przelewu wierzytelności wraz z pełnomocnictwem – k. 24-26 akt

sprawy

W kalkulacji naprawy z dnia 11 sierpnia 2021 r. wykonanej na zlecenie poszkodowanej koszt naprawy auta R. C. marki B. (...) szereg (...) określono na 11.907,91 zł.

W piśmie z dnia 14 października 2021 r. powódka wezwała pozwanego do dopłaty różnicy między kosztami naprawy ustalonymi przez rzeczoznawcę w prywatnej opinii a kwotą wypłaconą poszkodowanej przez towarzystwo ubezpieczeń wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

W piśmie z 29 października 2021 r. pozwany nie uwzględnił żądania powódki.

Dowody: kalkulacja naprawy z 15.08.2021 r. – k. 27-33 akt sprawy

wezwanie do zapłaty z 14.10.2021 r. i pismo pozwanego z 29.10.2021 r. – w

aktach szkodowych - k. 74 akt sprawy

Przed szkodą z dnia 24 lipca 2021 r. samochód marki B. o nr rejestracyjnym (...) nie uczestniczył w innych zdarzeniach drogowych, nie był naprawiany przez poszkodowanego, był serwisowany w nieautoryzowanym warsztacie, był w pełni sprawy, posiadał oryginalne części i nie posiadał żadnych uszkodzeń. Po szkodzie z dnia (...) syn poszkodowanej – P. C. naprawił auto w zwykłym zakładzie naprawczym. Na naprawę nie starczyło pieniędzy, które wypłacił pozwany po szkodzie.

Dowody: zeznania świadków: R. C. – k. 71-71v akt sprawy i P.

C. – k. 138-138v akt sprawy

Biegły sądowy M. A. w opinii sądowej z dnia 18 lutego 2022 r. oszacował koszty naprawy uszkodzonego pojazdu marki B. poza (...) z wykorzystaniem co do zasady cen nowych (oryginalnych) części zamiennych oferowanych przez producenta pojazdu oraz reflektorów producenta V. o jakości (...) na kwotę 12.174,58 zł brutto, a z wykorzystaniem jedynie oryginalnych części „O na 14.341,79 zł. Biegły przyjął w opinii stawkę za 1 roboczogodzinę pracy mechanika i lakiernika w wysokości 100 zł netto, albowiem jest to najniższa stawka robocizny stosowana przez warsztaty naprawcze działające poza siecią (...) na terenie zamieszkania poszkodowanej na dzień powstania szkody. Według biegłego, niemożliwym było wykonanie w miejscowych warsztatach naprawy auta według stawki robocizny w wysokości ok. 85-90 zł, gdyż takie stawki obowiązywały w 2014 r. Zdaniem biegłego, zastosowanie w naprawie dostępnych części jakości (...) pozwala na przywrócenie pojazdowi właściwości technicznych, estetycznych oraz pod względem bezpieczeństwa. Wartość pojazdu przed szkodą biegły określił na 16.900 zł.

D. d: opinia biegłego wraz z kalkulacjami – k. 78-106 akt sprawy

Strony nie kwestionowały opinii biegłego. Pozwany wniósł o sporządzenie opinii uzupełniającej celem ustalenia czy wykonana na zlecenie poszkodowanej naprawa uszkodzonego pojazdu przywróciła ten pojazd do stanu sprzed szkody. Pozwany domagał się również dokonania przez innego biegłego sądowego oględzin ponaprawczych pojazdu (k. 129 akt).

Sąd pominął te dowody na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c. (k. 138v akt), albowiem dowody te nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i zmierzały jedynie do jego przedłużenia. W ocenie Sądu, odszkodowanie za szkodę komunikacyjną należy się poszkodowanemu niezależnie od tego, czy naprawił pojazd oraz niezależnie od tego, w jaki sposób to uczynił. Zauważyć też należy, że poszkodowana i jej syn nie potrafili wskazać poniesionych faktycznie kosztów naprawy, dlatego nie zostały one ustalone przez Sąd. Poszkodowana wraz z synem dodali jednak, że kwota wypłacona przez ubezpieczyciela nie wystarczyła na pełne pokrycie kosztów naprawy. W tej sytuacji wysokość odszkodowania należało ustalić według kosztów naprawy wyliczonych przez biegłego sądowego.

Sąd w całości podzielił opinię biegłego M. A., gdyż nie była kwestionowana, a nadto została sporządzona fachowo, zawiera logiczny wywód i przekonujące uzasadnienie.

Sąd dał w całości wiarę zeznaniom świadków R. C. i P. C., albowiem brak było podstaw do ich podważenia. Nie było też podstaw do kwestionowania prawdziwości przedłożonych do akt dokumentów prywatnych.

W ocenie Sądu, w ustalonych okolicznościach sprawy roszczenie powódki zasługiwało na uwzględnienie w całości – do kwoty wynikającej z opinii biegłego sądowego i podanej w piśmie o rozszerzeniu żądania pozwu. Skoro bowiem kwota wypłacona przez pozwanego poszkodowanej nie wystarczyła do pełnego naprawienia szkody, a koszty naprawy

auta ustalone przez biegłego sądowego w obu wariantach, a więc również z uwzględnieniem zamienników jakości Q, były wyższe od kosztów obliczonych w prywatnej opinii na zlecenie powódki, to w ocenie Sądu była podstawa do zasądzenia w ramach dopłaty do odszkodowania pełnej kwoty żądanej w piśmie powódki z dnia 15 marca 2022 r. Kwota wypłacona poszkodowanej w postępowaniu likwidacyjnym nie wyczerpywała bowiem pełnego odszkodowania ustalonego przez biegłego. Z tego względu zasądzono na rzecz powódki w pkt 1. sentencji wyroku kwotę 7.135,56 zł (art. 361 § 1 i 2 k.c., art. 363 § 1 i 2 k.c., art. 509 § 1 i 2 k.c. oraz art. 822 § 1 i 4 k.c.).

Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) i (...) zakład ubezpieczeń obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku i szkodzie. Pozwany nie zapłacił poszkodowanej we wskazanym terminie pełnego, należnego odszkodowania, dlatego żądanie powódki zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty przyznanej w ramach dopłaty do odszkodowania od dnia 31 sierpnia 2021 r. było uzasadnione (art. 481 § 1 i 2 k.c. i art. 509 § 1 i 2 k.c.).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. wg zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Koszty powódki to: opłata od pozwu – 400 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.800 zł zgodnie z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 265.), opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł (k. 12 akt) i zaliczka na biegłego – 806,53 zł (k. 70 i 111 akt), razem 3.023,53 zł. Nie zasądzono zwrotu opłaty od rozszerzonego powództwa w kwocie 30 zł (k. 112 akt), albowiem była ona nienależna, skoro po rozszerzeniu pozwu opłata od całej kwoty żądania wynosiła według art. 13 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nadal 400 zł (wartość przedmiotu sporu nie przekroczyła 7.500 zł).